

ŠKOLÁK

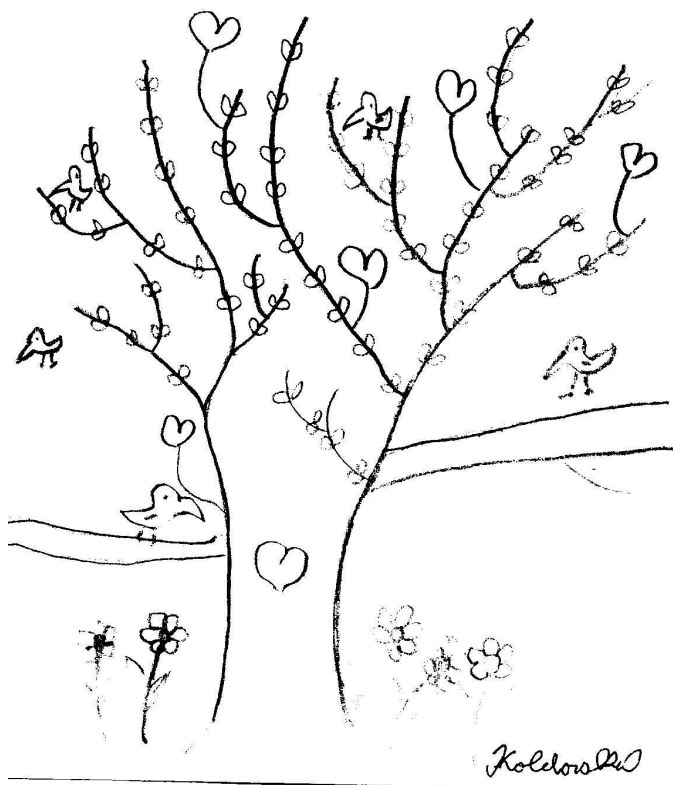
Číslo 2
Ročník třetí

ZŠ T. G. Masaryka
a MŠ Dolní Bousov

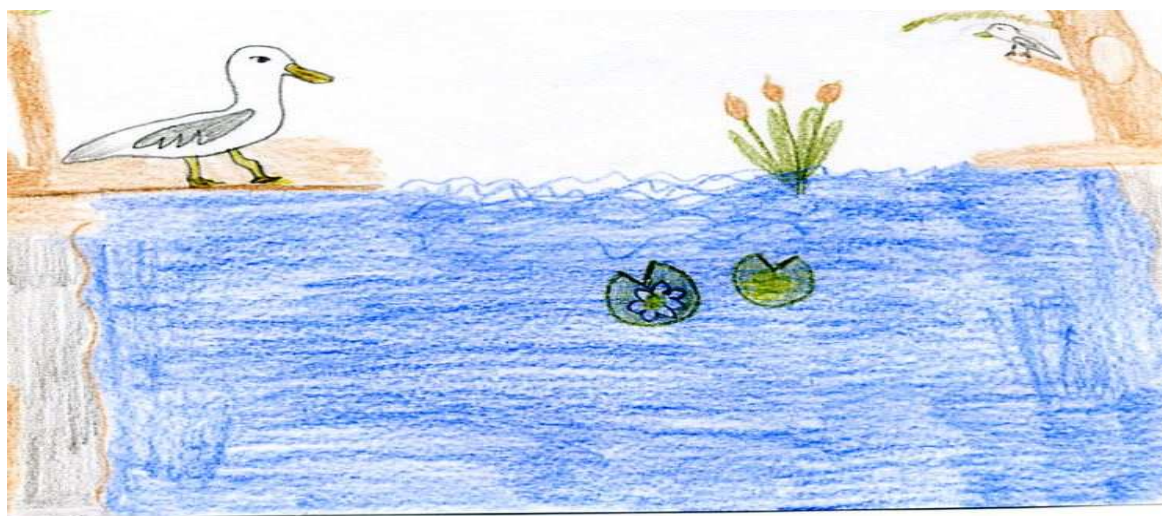
Jarní příroda Jarní příroda má v sobě jakési kouzlo, které nikdy nevyprchá. Začíná pálit slunce, stromy dostávají novou barvu, fouká jarní vítr a lidé už si přestávají stěžovat na zimu. Z komínů se už tak často nekouří. Postupně se objevují sněženky, vyrážejí bleďule, krokusy, pak i konvalinky. I tráva už září jasnou zelení.

Barbora Ouředníčková, 6. tř.

Uvnitř tohoto vydání:	Str.
Soutěž školních časopisů	3
Tělocvikář vs. tělocvikářka	4,5
Co se děje ve škole	5, 6
Naši mazlíčci	6
Velikonoční anketa	7
Příběh na pokračování	8,9,10
Příhodičky, příhody	10,11
Křížovky pro nejmenší	14

JARO

Jaro, Jaro, Jaro Už je tady! Jednou, když jsme s maminkou mluvily o jaru, měla máma ve tváři takový šťastný výraz. Když se podívám z okna, vidím krajinu, která je tak barevná! Vidím nádherné stromy a květiny, pozoruji život v přírodě. Na jaře si všichni lidé upravují zahrady, sejí a sázejí, aby je už brzy potěšily ty nejkrásnější ze všech květin . . . JARO JE PROSTĚ NÁDHERNÉ!

Velikonoce Nejlepší je velikonoční pondělí. Je to den, kdy se kluci a holky vydávají do vesnice, kde bydlí, a hodují. Na Velikonoce nesmí chybět pomlázka, která je upletená z proutí. Na jedné straně je silnější, na druhé tenká. To aby to holky víc bolelo a byly zdravé.

Barbora Ouředníčková, 6. tř.

K Velikonocům patří barvení vajíček, pomlázky, barevné stužky, deštivé počasí, kuřátka, velikonoční zajíc, květiny, košík a velikonoční prázdniny. Na jaru mám nejraději velikonoční prázdniny, protože můžeme s kamarádkami jezdit na kole a plést věnečky z pampelišek. Mám ráda Velikonoce, protože, barvíme vajíčka a pečeme velikonočního beránka. S tatškou pleteme pomlázky. Při tom je veliká legrace, protože si při pletení pomlázky říkáme vtipy. Já si s mamkou vyšívám dečku s nápisem toho roku, který právě je.

Karolína Plešingerová, 6. tř.

Začalo nám jaro! Sníh roztával, ptáčci zpívají, slunce svítí. Jak moc mám rád jaro! Holé stromy nabírají energii pro růst listů. Ptáčci přilétají z teplých krajů a zpívají časně po ránu písničky. Tráva se konečně pěkně zelená. Sice je ještě někde bláto a mokro, ale už vykukuje sluníčko. Užívejme si jara! Třeba takové hned tak nebude.

Martin Tomášů, 6. tř.

Na jaro se moc těším, protože je lepší, když se všechno zelená a není jen pusté bílo. Stromy mají konečně čerstvé listy a nejsou to jen holé větve. Ledy už konečně roztály a na rybníky se vracejí kachny. Všechno je takové hezčí. V sadech to voní svěží vůní květů. Včelí úly se probouzejí k životu a pilné včely začínají sbírat pyl z květů.

Jakub Bechyně, 6. tř.

Soutěž školních časopisů

Na začátku letošního školního roku jsem přihlásila náš školní časopis ŠKOLÁK do celorepublikové soutěže školních časopisů. V roce 2008/2009 se nám podařilo vydat pět čísel. A protože se nám zdálo zdařilá a časopis měl úspěch i u čtenářů, zkusili jsme štěstí. Do třetího ročníku Celostátní soutěže školních a mládežnických časopisů se přihlásilo 116 časopisů z celé České republiky. Soutěž organizuje Asociace středoškolských klubů ČR. Porotu, která hodnotí dětské a studentské časopisy z různých hledisek, tvoří novináři, spisovatelé, grafici a partneři soutěže. Mediální podporu zajišťuje časopis Remix. Náš časopis se dostal do užšího výběru a **probojovali jsme se do finále**. Byli jsme pozváni do Brna na vyhlášení výsledků spojené s pracovním workshopem, jehož se účastnili odborníci na danou tematiku a nabízeli dokonce i fotografický workshop. Hlavní myšlenkou setkání je výměna informací v různých rovinách. Naše redakce se však do Brna nevypravila. Překážkou nám byla velká vzdálenost, časová náročnost a finance. Na nejvyšších příčkách jsme se neumístili, přesto jsme měli z našeho úspěchu radost. Po skončení soutěže dostala každá redakce písemné hodnocení svého časopisu. Nám vytkli název časopisu, prý je málo originální. (Název před lety vznikl na základě hlasování žáků naší školy.) Pochválení jsme byli především za úvodní stránku, která tematicky koresponduje s obsahem celého čísla. (Všechna loňská čísla Školáka si můžete přečíst na internetových stránkách naší školy.)

I.M

POJĎTE S NÁMI DO POHÁDKY

... tento nápis na tabuli zval minulý týden v úterý všechny šestáky, aby si společně zahráli na pohádkové postavy. K dispozici jsme výjimečně měli dvě vyučovací hodiny, a tak jsme jich náležitě využili k opakování všeho, co jsme se o pohádkách naučili. Děti si připravily nádherné masky, ve třídě se to hemžilo hlavně čerty, ale protože jsme už velcí, nebáli se ani princezny, ani Karkulka a ani babky či klaunové.

Na začátku se děti rozdělily do čtyřčlenných skupin a každá skupina si musela vymyslet „pohádkový“ název. Pak mezi sebou jednotlivé skupiny soutěžily. A jaké plnily úkoly? Například dostaly tři rozstříhané obrázky, musely je sestavit, určit, z které knihy ilustrace pochází a kdo je jejím autorem. Pak také opravovaly popletené názvy pohádek, přiřazovaly autora k názvu knihy, hledaly k sobě pohádkové postavy nebo na základě okopírované ilustrace z knihy určovaly její název, autora a ilustrátora. Jednotlivé pohádkové postavy se také musely celé třídě představit a říci o sobě pár slov. Na další připravené soutěže už bohužel z časových důvodů nedošlo, ale určitě si ještě někdy zasoutěžíme v hodinách literatury.

Ptáte se, kdo vyhrál? Tak tedy – zde jsou výsledky:

1. místo – Mišmaši (K.Staňková, A.Vignerová, K.Rysová, Š.Šemberová)
2. místo – Pohádčandy (T.Zítková, G.Koprnická, K.Plešingerová, K.Nováková)
3. místo – Kouzelníčky (V.Kalinová, B.Ouředníčková, K.Rudavská, A.Jankowská)

I.M

TĚLOCVIKÁŘ vs. TĚLOCVIKÁŘKA

Dvojirozhovor s paní učitelkou Šárkou Švábkovou a s panem učitelem Jiřím Kuželem.

Paní učitelko, pane učiteli, jak jste se dostali ke sportu?

p.uč. Švábková

Sport a pohyb mám ráda od malička. Dodnes s nostalgií vzpomínám, jak jsme jako děti ze sídliště hrávaly téměř každý den míčové hry, honičky, skákaly gumu, vymýšlely různé soutěže, jezdily na kole, chodily bruslit a sáňkovat... I když mě do sportovních aktivit nemusel nikdo nutit, velkou oporou mi byli moji rodiče. K volejbalu, který jsem hrávala od žákyň až po ženy závodně, jsem se dostala přes „podávání míčů“ na tréninkách mojí mámy.

p.uč. Kužel

Zřejmě přirozeně. Měl jsem rád pohyb.

Děláte sami nějaký sport?

p.uč.Švábková

Přibližně před deseti lety jsem vystřídala volejbal (ne úplně občas si v Bousově chodím zahrát) za orientační běh. Je to sport pro celou rodinu, protože každý má možnost závodit ve své věkové kategorii. Další výhoda tohoto sportu spočívá v tom, že orientáček se jezdí i na horských kolech a v zimě na běžkách.

p.uč. Kužel

V současné době chodím rekreačně hrát volejbal, občas i florbal. Samozřejmě je v létě kolo a v zimě lyže - jak sjezdové tak i běžky.

Sledujete sport v televizi? Jaký?

p.uč. Švábková

Po pravdě řečeno se na televizi dívám málokdy. Ze sportu občas sleduji BRANKY BODY VTEŘINY nebo přímé přenosy z důležitých závodů jako je olympiáda, světový pohár...

p.uč. Kužel

Záměrně nesleduji žádný sportovní pořad. Občas se podívám na ČT24 na basketbalový zápas, ale to jen v případě, když je puštěná televize. Když hraje národní hokejový nebo fotbalový tým, tak se na zápas rád podívám.

Co učíte v hodinách tělesné výchovy nejraději a co naopak nejméně rádi?

p.uč. Švábková

Nejraději učím děti to, co je baví a co dělají s chutí. Většinou to jsou míčové hry a různé soutěže ve družstvech. Mezi méně oblíbené patří gymnastika, což mně trochu mrzí, protože z mého pohledu je to dobrá příprava pro všechny sporty a sama jsem coby zákyně ZŠ do gymnastiky chodila moc ráda.

p.uč. Kužel

Nejde ani tak o to, co učím rád nebo nerad. Jde spíše o kolektiv žáků. Pokud je schopný a má chuť něco dělat, jde s nimi cvičit nebo hrát téměř cokoliv. Pak učím rád cokoliv.

Jak hodnotíte dnešní děti z hlediska tělesné výchovy a pohybu?

p.uč. Švábková

Z mého pohledu tráví dnešní děti zbytečně moc času u počítače a u televize. To se zákonitě musí projevit i na jejich tělesné kondici a pohybových schopnostech.

p.uč. Kužel

Dnešní doba je o hodně jiná, než když jsem byl na základní škole já. Neměli jsme tolik podnětů (např. mobil, počítač, internet), které by nás „odloudily“ od pohybu venku. Je velice smutné dívat se na dnešní mladou populaci, když se má trochu pohnout. A to nemluvím o tom, když po ní vyžadují vyšplhat na tyči, udělat pár kliků nebo na hrazdě výmyk. A chtít po někom přeskocit koně nadýl? Pokud bych ho donutil, obávám se, že bych musel volat záchranku. Často jsem po hodině tělocviku otrávený.

Jaký sport vás bavil v mládí?

p.uč. Švábková

Na tuto otázku jsem již odpověděla v otázkách předchozích.

p.uč. Kužel

Měl jsem rád atletiku - především vrhačské disciplíny, ve kterých jsem závodil. Také běh na lyžích - na základní škole jsem chodil do výběrové třídy se zaměřením na běh na lyžích.

Co pro vás bylo v mládí při tělocviku nejtěžší?

p.uč. Švábková

Momentálně se mi nevybavuje, co pro mě bylo při tělocviku obtížné. Největší problémy mi dělaly asi „ladné“ pohyby. Tělocvik byl pro mě v pohodě, horší to bylo třeba s češtinou.

p.uč. Kužel

Zřejmě naučit se techniku bruslení na lyžích. To mi opravdu nešlo. I když to jsme se neučili na TV, ale na trénincích. Jinak si nevybavuji, že bych měl s něčím problémy. No, možná s míčovými hrami

Jaké jsou vaše vzpomínky na vašeho učitele tělesné výchovy?

p.uč. Švábková

Bohužel žádné výjimečné, co se týče učitelů tělesné výchovy. Nikdy však nezapomenu na naši trenérku volejbalu Tánu Benešovou. Měly jsme před ní respekt a zároveň jsme ji měly rády. Dodnes se scházíme.

p.uč. Kužel

Na ZŠ i gymnáziu jsem měl několik učitelů TV. Přestože každý měl jinou představu o aktivitě při TV, rád vzpomínám na všechny.

TYL MÍSTO SHAKESPEARA

V pátek 9.dubna navštívili žáci druhého stupně divadelní představení v mladoboleslavském divadle. Původně jsme měli zhlédnout Shakespearovu hru Sen noci svatojánské, ale protože onemocněla jedna z hlavních představitelk, uvedlo divadlo pohádkovou hru Josefa Kajetána Tyla Strakonický dudák aneb Hody divých žen. Je to pohádka, báchorka, ve které nakonec vše dobře dopadne. Tylova hra zachycuje dobře českou povahu, ukazuje na prospěchářství, podlézavost a další špatné vlastnosti. Tím je vlastně aktuální dodnes. Je to ale také hra o veliké lásce, která pomůže překonat všechny nesnáze. Je oslavena láska nejen milenecká (Dorotka), ale i rodičovská (Kalafuna, hajný Trnka, víla Rosava). Jako velká hodnota je tu oslaveno i přátelství (Kalafuna). Režisér Josef Kettner neexperimentoval a zasadil hru skutečně do doby, ve které vznikla, tedy do poloviny 19.století. Zázitek ze hry umocnila hudba Jaroslava Krčka. Myslím, že všechny děti si z tohoto představení odnesly krásný kulturní zážitek.

I.M.

Byli jsme v divadle

V pátek 9.4.2010 jsme se spolu s celým druhým stupněm vydali do divadla na hru Strakonický Dudák od spisovatele Josefa Kajetána Tyla. Mě se celé divadlo líbilo a myslím, že ostatním taky. Výkony herců byly úžasné a hra byla hezky a vtipně zahraná.

K.Podzimková 6.třída

Zopakovali jsme loňský úspěch!

Také v letošním školním roce byla vyhlášena mezinárodní internetová soutěž **LIDICE PRO 21. STOLETÍ**. Soutěž vyhlašují Památník Lidice, Vojenský historický ústav Praha a Filozofická fakulta Univerzity Karlovy v Praze. Letošní ročník byl už pátý, a protože jsme loni získali velice pěkné umístění, přihlásili jsme se do soutěže znovu. Loňské soutěže se účastnili pouze žáci devátých ročníků, letos soutěžily všechny děti druhého stupně. A dosáhli jsme vynikajících výsledků. V celkovém hodnocení škol podle počtu zúčastněných žáků jsme obsadili čtvrté místo. Výhercem se ale nestává ta škola, která má nejvíce účastníků, nýbrž ta škola, jejíž žáci odešlou co nejlépe vyplněný vědomostní test a kvalitní literární práci. Žáci naší školy letos obsadili krásné

3. místo. Všem účastníkům patří velký dík, protože hledání odpovědí na otázky v testu nebylo zrovna jednoduché. Vědomostní test byl letos celkem náročný, obzvláště pro mladší žáky. Ani témata literárních prací nebyla jednoduchá. Soutěžící první kategorie (10 – 14 let) měli za úkol napsat práci na téma „Kdo je přítel a kdo je nepřítel“, téma druhé kategorie (15 – 19 let) bylo „.....“. Do soutěže se žáci základních a středních škol měli možnost přihlásit od 1.2. do 7.3. 2010 na internetových stránkách památníku. K testu i literární práci se mohli průběžně vracet a zasahovat do ní. A protože je soutěž mezinárodní, mohou účastníci odpovídat v jednom z těchto jazyků: čeština, angličtina, němčina a ruština. Do pátého ročníku se zaregistrovalo celkem 1909 účastníků. Soutěžili jsme společně s dětmi ze Slovenska, Ruska, Kazachstánu, Rumunska, USA a Kanady. Čtrnáctičlennou porotu soutěže tvoří historikové, pedagogové, literáti, pamětníci a další odborníci. Jako v předcházejících ročnících je cílem soutěže přispět k uchování památky

občanů Lidic a Ležáků vyvražděných nacisty v roce 1942 a k prohlubování znalostí nejmladší generace o historických událostech vztahujících se k období druhé světové války a k nacistickým totalitním režimům ve světě ve 20. století. Během soutěže se děti nenásilnou formou seznamují s novými fakty, samy objevují nové informace, často prostřednictvím velice působivých fotografií, a samy se musí nad tehdejšími děním i osudy lidí zamýšlet. Toto je určitě jedna z cest, jak vést dnešní mladou generaci k poznávání nedávné historie a jak je učit přemýšlet nad chováním člověka k člověku.

NAŠI MAZLÍČCI

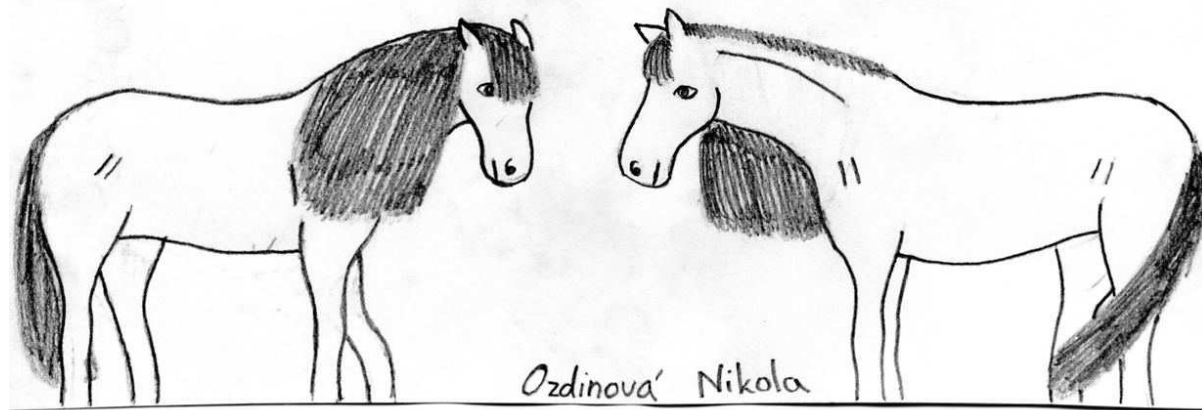
Mým koníčkem je kůň

Na koni jezdím od devíti let. Když jsem s koňmi začínala, jezdila jsem do Horního Bousova, pak jsem jezdila k Pavle Huterové. Její kamarádka Šárka nám poradila, kde si můžeme koně koupit, tak jsme se tam jeli podívat. Byli jsme tam jeden rok a koně jsme si koupili. O kousek dál v Mrkvojedech máme svou stáj. V Mrkvojedech máme šest koní. Na koně jezdím často s mamkou nebo se svými kamarádkami, podle toho, kdo má čas. Ke koním jezdíme každý den a nepospícháme. Je-li hezky, začneme jezdit.

Když přijedeme ke koním, pustíme je do výběhu na travu. Pak začínáme čistit boxy, nalévat vodu, nosit seno a dávat slámu. Když čistíme boxy, dáváme hnůj na kolečko a odvážíme na hromadu. Vodu lijeme do velkých nádob, které mají koně na zemi. Seno dáváme do držáků, každému koni nanosíme plný držák. Slámu shazujeme z půdy, kde jsou otvory do jednotlivých boxů. Slámu pak kolečkem převezeme do boxů nebo přeházíme. Když je vše u boxů hotové, tak se zametá, a když je venku v sudech voda, přečerpáváme ji dovnitř do nádrží. Když je vše úplně hotové, dojdeme si do výběhu pro koně a začneme je čistit. Pak je třeba osedláme a nauzdíme. Pak jdeme jezdit do malého výběhu, který je vedle velkého. Někdy si postavíme překážky a skáčeme. Když dojezdíme, zavřeme koně do stáje. Znovu je vyčistíme a vykartáčujeme. Potom se s nimi pomazlíme a rozloučíme.

Ke koním jezdím moc ráda. Někdy se mi při hodině stane, že nedávám pozor a myslím na koně. Hodně mě to baví a nebýt koní, nenašla bych fajn kamarády, které mám ráda. Hlavní je, že si spolu rozumíme. Jedné kamarádce ze stáje chce tatínek koupit koně, a tak se obě hodně těšíme, až ho bude mít a budeme spolu všude jezdit. Bohužel nevíme, kdy to bude.

Sandra Kalenská

Co nám vadí... ŠATNY

Zeptala jsem se několika lidí, co jim nejvíce vadí na šatnách v naší škole. A nejčastější odpověď byla „málo místa“. Přece jen tři krát tři metry pro dvacet lidí je málo! Potom je tu věčná bolest - věšáčky. Nedávno se konečně přidělaly nové, ale zase je jich většina rozlámaná. Nastává tlačení a jen někteří z ní vyjdou jako vítězové! To, že dostaneme k obědu banány, neznamená, že je musí mít někteří žáci v botách! Ani plivání do osobních věcí ostatních žáků je další věc, která se nám nelíbí. A to nemluvíme o krádežích. Nevím, co to má znamenat, ale proč někteří kradou ostatním žákům věci? K čemu jim to je? To si tím někteří něco dokazovat? Asi to že to jsou čuňátka. Stejně si například pantofle na sebe ve škole nevezmou, protože je jasné, že ten dotyčný, kterému byly pantofle ukradeny, si je pozná. Tak nepochopitelné, co je vtipné na tom že někomu schováte bundu, nebo si z ní uděláte míč na házení. A vzkaz, co si kupují žvýkačky, bonbony, sušenky nebo brambůrky. Pokud vím, hned u dveří je odpadkový koš. Tak proč jsou všude různé papírky? To jste zvyklí z domova? Víím, že nemáme zrovna nejhezčí šatny ale mohlo by to být horší. Tak si prosím vás vaňte těch, co máme.

GAZA

Velikonoční Anketa

1. Kde jsi byl o Velikonočních prázdninách?

2. Chodil jsi koledovat? Co jsi vykoledoval?

3. Zažil jsi něco zvláštního?

Tomáš Kodrik 1. tř.

1. Doma

2. Ano, vajíčka a sladkosti

3. Zmlátila jsem kluky

Zuzka Nocarová 3. tř.

1. Doma a na výletě

2. Ano, vajíčka a sladkosti

3. Zmlátila jsem kluky

Michal Kohoušek 7. tř.

1. Kamenice

2. Ano, panáky

3. Pozvracel jsem se

Eliška Svobodová 2. tř.

1. Doma

2. jo, vajíčka

3. Ne

Markéta Bariová 4. tř.

1. U babičky

2. Ano, dva plné koše

3. Ne

Petr Skála 7. tř.

1. Doma

2. Ano chodil jsem po všech, sušenky, různé mašle a trochu alkoholu.

3. Honil mě pes s mašlí

Příběhy na pokračování

1. Kapitola

Nešťastnou náhodou

Bílá vlčice Keisi se právě vracela z lovu, když na břehu řeky spatřila černého vlka Jacka. Jack ji také zahlédl a šel jí naproti. Keisi uklouzla tlapka na vlhkém povrchu a spadla do ledové vody v řece. „Pomoc! Pomoc!“ volala promrzlá Keisi a snažila se udržet hlavu nad vodou. Jack se dlouho nerozmýšlel a skočil do vody za ní. Chytl ji za kožich za hlavou a vytáhl ji na břeh. „Není ti nic?“ zeptal se vlk a setřásl ze sebe vodu. „Ne, jsem jen promrzlá,“ odpověděla vlčice.

Vtom uslyšeli výstřel z pušky. „Ach ne, lovci! Honem do vody! Jiná cesta není!“ Oba vlci skočili do ledové vody. Ale lovec Jacka spatřil a střílel po něm. Svůj cíl neminul. Zasáhl zadní nohu. Voda se pomalu začala barvit doruda. Keisi k Jackovi honem připlavala a čenichem ho dostřela na svá záda. Klesala pod jeho tíhou a zpomalovala v plavání, ale svůj boj nevzdávala. Když doplavala ke břehu, chtěla se zastavit, jenže uslyšela další výstřel, a tak se rozeběhla dál do lesa. Když už lovců necítila, položila Jacka do měkkého měchu. Vlk byl v bezvědomí. Keisi ho tam nechala ležet a běžela dál do lesa najít léčivé byliny. Jack se po nějaké chvíli probudil. Byl zmatený a bolelo ho celé tělo, ale to ho nezajímalo. Kde je Keisi?, Keisi? Keisi, kde jsi?“ volal, ale odpovědi se nedoslechl. Pokusil se postavit, ale byl příliš vysílený a podlamovaly se mu nohy. Zvedl hlavu ke korunám stromů a zahlédl

dlouhou bílou šmouhu. „Myslel jsem si, že tě lovci chytí,“ vyčítal Keisi Jack. „Lež v klidu! Dám ti na nohu byliny! Neboj se, bude to chvíli štípat, ale pak budeš moci běhat zase jako dřív,“ řekla klidně vlčice. Když mu přiložila byliny na zraněnou nohu, Jack bolestí zavřel oči a potichu zavrčel. Chvíli ho zranění páliło, ale Jack už nic necítil. „Páni, ono to opravdu funguje,“ divil se a pomalu se postavil na

nohy. „Tak, vrátíme se ke smečce,“ poskočil. „Ano. Jenže kudy? Jak jsem utíkala, nedávala jsem pozor, kam vlastně běžím.“ Najednou dostali oba stejný nápad. Zvedli hlavu k obloze a hlasitě vyli, dokud neuslyšeli odpověď zbytku smečky. Vydali se po vytí. Šli a šli, až došli ke staré vrbě. Keisi strčila hlavu do dutiny stromu a zavyla. Vytí se ozvěnou neslo po celém lese. „Aúúú,“ ozvala se odpověď. „Už tam budeme.“ Jack se vydal na cestu. Najednou uslyšel tiché zašustění a pak ucítil, jak se pomalu odlepuje od země. V další sekundě visel metr nad zemí zamotaný v lovecké síti. „Jacku!“ Keisi se postavila na zadní tlapy a začala do sítě hryzat. „Keisi, ne! To nemá cenu. Uteč a přiveď ostatní! Pak se vraťte a pokud tu už nebudu, nejspíš mě odvezli do ZOO,“ řekl Jack a čím víc se v síti vrtěl, tím více se do ní zamotával. „Ale...“ Keisi chtěla protestovat, Jack ji však okřikl. Keisi se tedy otočila a rozeběhla se hledat smečku. O chvíli později přišli k síti lovci, Píchlí Jackovi uspávací injekci, a tak ho brzy přemohla únava.

O chvíli později

Jack se probudil až v kleci. Rozhlédl se. Všude kolem byly spousty dalších klecí s různými zvířaty. „Snad mě tu najdou“ zavřel oči bolestí. Tělo ho bolelo ještě víc než předtím. Mezitím Keisi došla k Zoo. U brány seděl a spal hlídač. Došla potichu k němu a vzala mu klíče od klecí. Jack zavřený v kleci najednou uslyšel šustění a cizí vlčí pach. Otočil se zrovna, když na něj cizí vlčice skákala. „Co to děláš?“ zavrčel Jack, shodil ze sebe vlčici a kousl ji. Vlčice zakňučela.

„Jacku? Jsi to ty?“ ozvalo se před klecí. „Keisi.“ Jack napřímil uši a zavrtěl ocasem. Šel k mřížím klece. Před klecí stála celá Jackova smečka v čele s bílou vlčicí Keisi, která držela v tlamě klíče. Keisi se předními tlapkami opřela o mříže a strčila klíč do zámku. Pak se přetočila na záda a tím odemkla klec. Jack ihned vyběhl z klece. Celá smečka se chystala utéct dřív, než si někdo všimne otevřené klece. Jack se najednou zastavil. Podíval se zpátky ke kleci. „Je tam vlčice. Musíme jí vzít s sebou!“ Keisi neochotně přikývla. Vlčice Jacka uslyšela a vyskočila z klece. Pak se všichni vlci rozutíkali k lesu. Vlčice stále běhala za Jackem jako jeho huňatý ocas. Keisi se sklopenou hlavou chodila kousek od nich. Když v lese narazili na skálu, kde smečka žila, Jack na ní vyskočil a lehl si tam. Všude už byla tma. Celá smečka vlezla do skály a lehla si na svá místa. Cizí vlčice stála venku před skálou. Pak pomalu vylezla na skálu za Jackem. „Ahoj.“ řekla. Jack si jí nevšímal a koukal na narůstající měsíc. „Jmenuji se Kelly.“ pokračovala vlčice a pak si pomyslela, Té Keisi se musím zbavit, jinak u Jacka nemám šanci!, Vlčice seskočila ze skály dolů a odešla.

Druhý den ráno

Keisi si jako každé ráno přivstala a šla lovit. Vlčice Kelly se také vzbudila a vylezla na skálu za Jackem. „Pojď už dolů, prosím! Keisi šla už dávno na lov!“ řekla a pak oba seskočili ze skály. Jack šel pomalu k řece. Na břehu si lehl a unaveně zavřel oči. Kelly se rozhlížela, jestli nikdo kolem není, a pak se rozeběhla a skočila na Jacka. Jack se lekl a málem spadl do vody. Kelly Jacka svalila na záda. Mezitím Keisi ulovila další rybu. „A ještě pro Jacka,“ řekla si a ulovila další. Pomalu se podél řeky vracela ke skále. Uviděla Jacka a vlčici. Keisi zůstala stát s otevřenou tlamou, ryby jí vypadly na zem. Jack si stoupl a Kelly také. Keisi se otočila a rozeběhla se ke skále. „To se ti teda povedlo!“ zavrčel Jack. „Já vím!“ řekla spiklenecky Kelly. „Ne!“ odsekl vlk a rozeběhl se dál podél řeky. Když byl z dohledu Kelly lehl si k vodě a ponořil hlavu do vody. Chtěl se utopit. Keisi, která vyla, Jacka spatřila. Rychle seskočila ze skály a rozeběhla se za ním. Když uviděla Kelly, proběhla okolo ní a strčila do ní,

až spadla. Když uslyšela vlčici zakňučet potichu se zasmála. Blížila se k Jackovi. Doběhla k němu a

křičela- „Jacku, nedělej to!“ Jack stále měl hlavu stále pod vodou... Keisi přiskočila a svalila ho na záda. Když už Jack dýchal, otočila se k němu zády. „Keisi, to ta vlčice, ne já!“ omlouval se Jack. „Hm. Ale ty ses nechal.“ odsekla Keisi. „Nenechal. Ale než jsem stačil cokoli udělat, tak jsi přišla!“ řekl Jack smutně. „Aha, tak to chápu.“ Keisi se k němu pomalu otočila čelem. Jack se usmál a jeho

černá srst se leskla. „Jacku, co bys řekl takovému malému podvodu? Že bys jsi dělal, že tu vlčici máš rád a vyzvídal, co má za lubem?“ navrhla Keisi. „Dobře.“ Jack se postavil. „Tak jdu na výzvědy!“ neslyšitelně se rozběhl ke smečce.

Pozdě večer

Jack a Kelly šli na večerní procházku. Jack měl plán. Oba vlci šli pomalu k vrbě, u které byla minule nastražena síť. Deset metrů od vrby se vlci zastavili. „Kelly, co máš v úmyslu udělat s tou Keisi?“ zeptal se Jack. „No přece, zbavit se jí!“ řekla Kelly a zasmála se. Jack přikývl. A udělal dalších pár kroků k vrbě. Pod vrbou zastavil. Vlčice, která šla za ním a všimla si, že Jack nejde, se také zastavila. „Proč zastavuješ?“ chtěla říct, jenže v tom na ni spadla síť, která tu byla nalíčena lovci. „Né. Pomóóó!! Jacku, Pomóóó!!“ křičela vlčice a trhala sebou. Jack se otočil a rozběhl se na vlčí louku, kde na něj čekala Keisi. Když došel na louku pyšně klusal s hlavou zdviženou vysoko k nebi. „Keisi, Kelly se lapila do pasti!“ vykřikl. „Super!“ Keisi se k němu rozběhla a něžně ho olízla po čenichu.

Příběh bude mít pokračování v příštím čísle.

PŘÍHODIČKY, PŘÍHODY

Bolestivé natáčení

Anička jednoho dne jela na natáčení vánočního filmu.

Když tam dojela, začala společně s kamarádkami provokovat kluky, kteří tam byli. Kluci začali Aničku a její kamarádky honit. Holky vyběhly na skálu. Anička uklouzla a sjela ze skály dolů. Anička se pěkně odřela a všechno jí po tom pádu bolelo. Režiséři chtěli Aniččin pád natočit, ale Anička nesouhlasila. Nakonec se ukázalo, že Anička má naraženou ruku a je samá modřina a škrábanec.

Příběh Anny Poustkové vyprávěla Nikola Procházková

Na horách

Jeden kamarád jel v zimě na hory jezdit na snowboardu. Jednoho dne šel na sjezdovku koupit si jízdenku. Potom si nazul snowboard a jel vlekem na svah. Pak sjížděl ze svahu dolů a všiml si barelu zabořeného do sněhu. Byl upravený na skákání. Vojta myslel, že si vyskočí na barel a seskočí z něho. Jenže když na něj najížděl, tak se mu hrana snowboardu zakousla do sněhu. Ale vše nakonec dobře dopadlo

Příběh Vojty Bláhy vyprávěl Honza Brezány

Pád

Když byla Lucka malá, stal se jí hrůzostrašný úraz. Se sestrou jednou u babičky koupali v bazénu. Skákaly a plavaly. Po chvíli je babička zavolala k obědu. Malá Lucka neměla ručník, a tak běžela zavolat babičku, aby jí oběd podala. A co se nestalo! Lucka si nevšimla, že babička vytřela! Sklouzla se a uhodila se do hlavy o rám dveří. Křik a pláč se rozléhal po celém domě. Všichni se seběhli a ptali se, co se stalo Lucka však nebyla schopná vydat ani hlásku. Okamžitě se sbalili a odvezli Lucku do nemocnice. Za pár dní už si na to nikdo ani nevzpomněl.

Příběh Lucky Knesplové vyprávěla Anežka Říhová

Pád z kola

O prázdninách jsme s kamarády jezdili na kole. Honza se rozhodl, že na kole bude skákat. Když se rozjížděl a postavil kolo jen na zadní, se mu z kola uvolnil řetěz. Honza spadl na hlavu a měl otřes mozku. Jeho kamarád Jakub doběhl pro pomoc. S ním šla paní učitelka Procházková, která zavolala sanitku. Když se Honza probral zjistil, že je v nemocnici poškrábaný na obličej i na zádech. Na ruce měl ortézu. Dnes Honza už je úplně zdravý.

Příběh Jana Pajera vyprávěl Michal Kríž

Postřelený kocour

Kristýnin kocourek Fousek šel ven na pole. Zrovna v ten den myslivci stříleli přemnožené zajíce. Myslivci si Fouska spletli se zajícem a střelili ho. Fousek se vrátil domů postřelený. Odvezli ho k veterináři. Veterinář kocourkovi ránu oštlil a dal mu antibiotika, aby se uzdravil. Po dvou dnech bylo kocourkovi dobře, ale stále ještě neběhal. Za týden už skotačil jako by se mu nikdy nic nestalo.

Příběh Nikolý Procházkové vyprávěla Anna Poustková

Neváhej a toč

Má kamarádka Simča jela se svým tátou do Ostravy na natáčení pořadu Neváhej a toč! Dostali pokoj, který předtím vlastnila Ilona Czáková. V pokoji moc dlouho nepobyli, protože nejvíce času trávili ve studiu. Její táta natočil, jak hasičky mají závod a nejde jim zapojit voda. Náhle jim voda vystříkla a ony byly obě mokré. Když došlo na hlasování, místo trojky Simča

zmáčkla jedničku, a tak dala hlas někomu jinému. Nakonec byli poslední. Tím ale jejich smůla nekončila a když přijeli domů, sestra jí vyprávěla, jak mamce bylo špatně a připlazila se k ní do pokoje po čtyřech. Chtěla, aby jí zavolala záchranku. Ale řekli jí, že mamku musí přivést sama. Její mamce se nakonec ulevilo a zjistili, že byla lehce otrávena houbou.

Příběh Simony Černé vyprávěla Pavla Mušková

Smrt štěněte

Jednou, když byla Anežka ještě malá stala se jí velmi smutná příhoda. Jednoho dne ráno, když vstala z postele uviděla svou sestru na protější posteli jak pláče. Anežka neváhala a šla se své sestry Terezy zeptat proč pláče. Terka s brekem řekla, že Barunka – jejich štěně – umřela. Prý se udávila pamlskem pro psy. Anežka tomu nemohla uvěřit, byla smutná a společně se sestrou začala plakat. Plakaly tak, že probudily celý panelák. Ten samý den šla celá rodina Anežky a Terezky štěňátko pohřbit na zahrádku, kterou museli zanedlouho prodat. Terka a Anežka ze smrti štěňátka byly velmi smutné, ale brzy se s tím vyrovnaly.

Příběh Anežky Říhové vyprávěla Lucka Knesplová

Školní hororový pád

V 7. třídě jsme jeli na výlet do Kokořína. Druhý den pobytu jsme šli na pěší výlet okolo spadlého stromu tak jsme po něm lezli a skotačili po něm. Petře uklouzla noha a začala ze stromu padat, ale jak padala chytla se větve a málem s ní padal i spolužák Kassal. Petra dopadla na zem a všichni se báli, že s ní něco je. Petra měla štěstí a jen se jí roztrhly kalhoty a měla odřeně stehno, ale zvedla se a všichni jsme pokračovali ve školním výletě.

Příběh Petry Pospíšilové

vyprávěla Eva Blažková

Úraz na lyžích

Jednou byla Pavla na zimním táboře od hasičů. Pavle se na táboře moc líbilo, protože všechno klapalo jak mělo, ale jednoho dne když jeli na sjezdovku, do Pavly narazila holka, která neuměla lyžovat. Holka se zvedla a jela po sjezdovce dál, ale Pavla brečela, protože jí bolela noha. Mamka jí začala nadávat ať nesimuluje, ale nakonec Pavle úraz uvěřila a jeli do nemocnice. Když Pavle v nemocnici řekli že půjde na operaci omdlela. Sanitkou odvezli do Prahy a druhý den šla Pavla na operaci. Pavla měla několik týdnů nohu v sádře a od této příhody se bojí lyží.

Příběh Pavly Muškové vyprávěla Simona Černá

Čtenářský deník

Stmívání-Stephenie Meyerová

Tato kniha by měla zaujmout především náctileté dívky. Asi každá holčička, dívka a i žena touží po nesmrtelné lásce, která překročuje všechny hranice lidského chápání. A po nádherném a obětavém Edwardovi. Tento příběh je něco skvělého a úžasného. Vtáhne vás do sebe a nedovolí přestat. Opravdu, každý den se pod rukama spisovatelů nerodí něco tak božského. Stephenie to umí vytvořit, dokázala to ve Stmívání, v Novém měsíci, v Zatmění, v Rozbřesku a také v Hostiteli. Za tohle si, myslím, zaslouží obdiv a poklonu nás všech. Bella Swanová se stěhuje ke svému otci do města Forks. Zprvu se děsí deštivého a zeleně zabarveného místa na Olympijském poloostrově, ale hned druhý den pobytu potká tajuplného a neodolatelného Edwarda Cullena, který s ní sdílí lavici na hodině biologie. Bella o Edwardovi a jeho rodině zisťuje, že jsou upíři, však nepijí lidskou krev, protože nechtějí být zrůdami, které z hladu zabíjí nevinné lidi. Proto sají pouze krev zvířat. Časem se Bella s Edwardem do sebe zamilují. Bella do Edwarda, protože je neuvěřitelně krásný, přitažlivý a inteligentní a Edward do Belly, protože působí velmi zranitelně a navíc jeho nos krásně voní. Edwardova rodina přijme Bellu bez jakýkoli problémů. Jen jeho houževnaté sestře Rosalii se tento vztah nelíbí. Cullenovi pozvou Bellu, aby si s nimi šla zahrát baseball, kde všechny překvapí kočovná upířská smečka. Vůdci smečky Bella zavoní podobně jako Edwardovi a rozhodně se jí zabít. Aby příběh měl svůj happyend, Edward ji zachrání a jejich budoucnost má pozitivní vyhlídky.

Děsivé Dějiny

Seznamte se s některými vládci, kteří se zapsali do dějin černým perem.

Ibrahim I., turecký sultán (vl.1640-1648)

- Jako duševně chorý byl držen 23 let v kleci. Poté byl propuštěn, aby se stal sultánem.
- Bodl vlastního syna do tváře... za to, že mu vyprávěl špatný vtíp!
- Když se doslechl, že jedna z jeho 280 žen si našla milence, nechal je všechny zavázat do pytle a utopit, protože nevěděl, která to byla (jedna se zachránila).
- Byl svržen z trůnu, znovu vržen do klece a tam se uškrtil tětívou.

Ivan IV. (Ivan Hrozný), ruský car (vl. 1547-1584)

- Osmkrát se oženil. Když ho přestala manželka bavit, dal ji popravit.
- Tak se rozzlobil na syna, že ho vlastníma rukama zabil.
- Povraždil tisíce svých poddaných.

Kristián VII., dánský král (vl. 1766-1808)

- Rád vyrazil na loupežné výpravy po Kódani, hlavním městě svého království.
- Jako král házel po své babičce miskou s cukrem a zapichoval jí do židle špendlíky.
- Když se mu návštěvníci přišli poklonit, rád si hrál na skákající žabku.
- Fackoval své ministry a diplomaty, když s nimi diskutoval o státních záležitostech.
- Sluhové byli vycvičeni k tomu, aby NEPLNILI jeho příkazy.
- Stál v okně zámku a dělal na lidi „ksichty“.
- Tloukl hlavou do zdi, až mu z ní tekla krev.

KŘÍŽOVKY PRO NEJMENŠÍ

Je to zdravé a dává nám to vitamíny.(odpověď najdete v tajence)

[illegible]

Má to kly a žije to v savaně...?(odpověď najdete v tajence)

[illegible]

1. Létá to, loví v noci a uloví např. myš
2. Vydrží dlouho bez vody a má dva hrby.
3. Leze to po stromech, žije ve skupinách a má čtyři nohy.
4. Na nose nosí roh a žije v savaně.

